

Sygn. akt II AKa 260/12 Sygn. akt II AKa 260/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 października 2012r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA - Jerzy Leder

Sędziowie: SA - Ewa Plawgo (spr.)

SA - Marzanna Piekarska-Drażek

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 03 października 2012 r.

sprawy:

1/ M. S. (1) oskarżonego o przestępstwo z art. 258 § 1 i 2

k.k. oraz z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1

k.k.

2/ A. Z. (1) oskarżonego o przestępstwo z art. 258 § 1 i 2 k.k. oraz

z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w. W.

z dnia 27 kwietnia 2012 r., sygn. akt XVIII K 422/11

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu czynu II przypisanego M. S. (1) eliminuje personalia K. H. (1) oraz A. W., a z opisu czynu II przypisanego A. Z. (1) eliminuje personalia R. K. (1);

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. (2) i adw. M. S. (3) kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł zawierające 23 % podatku VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. pobiera od oskarżonych opłaty za II instancję w wysokościach: od M. S. (1) - w kwocie 6400 zł (sześć tysięcy czterysta), a od A. Z. (1) - w kwocie 300 zł (trzysta) oraz obciąża ich pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających.

UZASADNIENIE

M. S. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od lipca 2007 r. do jesieni 2008 r. brał udział w działającej na terenie W., S. i innych miejscowości na terytorium całego kraju oraz poza jego granicami zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, mającej na celu popełnianie przestępstw takich, jak m.in. obrót środkami odurzającymi, handel bronią palną, obrót przedmiotami pochodzącymi z czynów zabronionych, **tj. o czyn z art. 258 § 1 i 2 k.k.;**

II. wiosną 2007 r. w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi w znacznej ilości w postaci nie mniej niż 8.000 gramów siarczanu amfetaminy i nie mniej niż 8.000 gramów marihuany w ten sposób, że w kilku transakcjach nabył w/w substancję psychotropową we wskazanej wyżej ilości od ustalonych osób (K. H. (1), A. W.) celem dalszej dystrybucji, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz w ciągu pięciu lat po odbyciu powyżej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwa podobne na mocy wyroków: Sądu Rejonowego w. S. Wydział II Karny z dnia 20.05.2002 r., sygn. akt 377/02 oraz Sądu Rejonowego w. S. Wydział II Karny z dnia 20.12.1999 r., sygn. akt II K 191/99, **to jest o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;**

A. Z. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od czerwca 2007 r. do późnej jesieni 2008 r. brał udział w działającej na terenie W., S. i innych miejscowości na terytorium całego kraju oraz poza jego granicami zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, mającej na celu popełnianie przestępstw takich jak m.in. obrót środkami odurzającymi, handel bronią palną, wymuszenia rozbójnicze, **tj. o czyn z art. 258 § 1 i 2 k.k.;**

II. nieustalonego dnia w miesiącach październik-listopad 2008 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma nieustalonymi mężczyznami, posiadał bez wymaganego prawem zezwolenia broń palną w postaci pistoletu marki C. (...) nieustalonego wzoru i kalibru, który nabył od ustalonej osoby (R. K. (1)), przy czym przekazanie broni nastąpiło przy ulicy (...) w W., zaś zarzucanego czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, **to jest o czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.**

Sąd Okręgowy w. W., wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2012 r. uznał obu oskarżonych za winnych popełnienia zarzucanych im czynów.

Za czyn opisany w pkt I na podstawie art. 258 § 1 i 2 k.k. Sąd I instancji skazał M. S. (1), a na podstawie art. 258 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, za czyn opisany w pkt II aktu oskarżenia skazał M. S. (1) na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz także na podstawie art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierzył mu karę 300 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł, na podstawie art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył M. S. (1) karę łączną pozbawienia wolności w wysokości 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 19 sierpnia 2011 r. do dnia 16 września 2011 r.

Co do A. Z. (1) – za pierwszy z zarzucanych mu czynów Sąd I instancji skazał go w oparciu o art. 258 § 1 i 2 k.k., a na mocy art. 258 § 2 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, za drugi z zarzucanych mu czynów skazał go w oparciu o art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., po ustaleniu, że oskarżony posiadał bez wymaganego prawem zezwolenia broń palną w postaci pistoletu najprawdopodobniej C. Z. nieustalonego wzoru i kalibru i wymierzył karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. orzekł wobec tego oskarżonego karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze 1 roku i 6 miesięcy, zaliczając na jej poczet w oparciu o art. 63 § 1 k.k. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 19 sierpnia 2011 r. do dnia 02 kwietnia 2012 r.

Orzekł o kosztach sądowych i wynagrodzeniu dla obrońców z urzędu.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości na korzyść oskarżonych przez ich obrońców.

Obrońca M. S. (1) na podstawie art. 438 pkt 1 i 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

1/ w części dotyczącej skazania za czyn I aktu oskarżenia – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a mający wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny faktów i dowodów, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, iż oskarżony przebywając w zakładzie karnym miał możliwość kierowania grupą przestępczą w szczególności możliwość polecenia A. Z. (1) nabycie broni od R. K. (1);

2/ w części dotyczącej skazania za czyn II aktu oskarżenia:

a/ obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 65 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie w niniejszej sprawie w wyniku przyjęcia, że czyn zarzucany w pkt II aktu oskarżenia został popełniony w związku z działalnością w zorganizowanej grupie przestępczej;

b/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a mający wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, iż oskarżony dokonał zakupu narkotyków w ilości przedstawionej w pkt II aktu oskarżenia

i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca A. Z. (1) zarzucił wyrokowi na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez złamanie przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów, co narusza przepis art. 7 k.p.k., nadto na mocy art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez uznanie, iż oskarżony dopuścił się zarzuczanych mu czynów pomimo uzasadnionych wątpliwości wynikających z materiału dowodowego

i wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzutów aktu oskarżenia, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje nie są zasadne, co sprawia, że zawarte w nich wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie.

Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie, a zebrane w jego toku dowody poddał ocenom wszechstronnym, kompleksowym, nie wykraczając poza granice określone przepisem art. 7 k.p.k., poczynił trafne ustalenia faktyczne i wyprowadził nie budzący wątpliwości wniosek o winie oskarżonych, a stanowisko swoje umotywował w sposób umożliwiający kontrolę instancyjną wyroku.

Aby zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mógł zostać uznany za zasadny, skarżący winien wykazać, jakich konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego dopuścił się sąd orzekający w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Oznacza to, że nie jest wystarczającym zaprezentowanie samej polemiki z ustaleniami wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku lub zaprezentowanie odmiennego poglądu opartego na własnej ocenie zebranych dowodów, ocenie wybiórczej, bazującej jedynie na wybranych fragmentach materiału dowodowego. Ponadto – co wynika wprost z treści art. 438 pkt 3 k.p.k. – należy wykazać, że błędne, zdaniem apelującego, ustalenie faktyczne przyjęte za podstawę orzeczenia, mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Zawarte w obu apelacjach zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia powyższych wymogów nie spełniają, co sprawia, że nie mogły one zostać uznane za trafne.

Obrońca oskarżonego M. S. (1) stawiając zarzut pierwszy pomija fakt, że oskarżonemu temu przypisano branie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, mającej na celu popełnianie przestępstw, nie zaś kierowanie taką grupą. Sąd Okręgowy zawarł w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku obszerne ustalenia, podając w oparciu o jakie dowody je czyni, dotyczące struktury grupy, jej płynnego składu osobowego, sposobu działania, hierarchii, umiejscawiając w tejże strukturze osobę M. S. (1) i opisując jego rolę. Ustaleń tych skarżący nawet nie próbuje podważyć, kwestionując jedynie – w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego, którym Sąd meriti nie dał wiary – ustalenie w postaci polecenia wydanego A. Z. nabycia broni od R. K. w okresie, w którym oskarżony był pozbawiony wolności. Sąd I instancji prawidłowo przyjął, że w okresie od 16 lipca 2008 r. do dnia 20 maja 2009 r. oskarżony był osadzony w A.Ś. P. (strona 45 uzasadnienia), a następnie został przetransportowany do Z.K. S., czego obrońca zdaje się nie zauważać, bowiem (strona 3 apelacji) twierdzi, że ustalono, iż oskarżony przebywał w okresie jesieni 2008 r. w Z.K. S.. Twierdzenie to nie znajduje oparcia w rzeczywistych ustaleniach poczynionych w I instancji. Zebrane dowody obszernie omówione w uzasadnieniu wyroku zezwalały na przyjęcie, że M. S. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym w całym okresie wskazanym w zarzucie I aktu oskarżenia, zaś stanowisko obrońcy stanowi jedynie polemikę z tokiem rozumowania Sądu I instancji, próbę lansowania własnych ocen tego dotyczących. Szereg osób wskazywanych przez św. J. W. prezentowało jasne stanowisko polegające na powoływaniu się na osobę oskarżonego M. S. - „(...) z S.” - przy różnego rodzaju „transakcjach”. Sytuacja taka miała również miejsce podczas odbioru broni przez A. Z. od R. K.. Oskarżony A. Z. uczynił to jako człowiek (...) i działając na jego polecenie. Oznacza to nic innego, jak to, że polecenie takie zostało wydane i bez znaczenia dla oceny tej okoliczności pozostaje forma jego wydania i przekazania właściwej osobie (niekoniecznie musiało to nastąpić za pomocą telefonu posiadanego nielegalnie, na czym bazuje obrońca). Z powyższych powodów należało uznać zarzut 1 tej apelacji za chybiony.

Także nietrafny jest zarzut 2b apelacji obrońcy M. S..

Z uzasadnienia apelacji dotyczącego tego zarzutu (strona 5 i 6) wynika, że skarżący ten nie kwestionuje faktu udziału przez oskarżonego M. S. w obrocie nie mniej niż 8 kg amfetaminy, uważa jedynie, że nieuprawnionym było przyjęcie jego udziału w obrocie nie mniej niż 8 kg marihuany. Na poparcie swojego stanowiska przedstawia wybrane fragmenty zeznań świadków, co – jego zdaniem – ma prowadzić do wniosku, że kwestionowane ustalenie faktyczne jest błędne.

Z poglądem tym nie można się zgodzić.

Przede wszystkim należy podnieść, że co prawda art. 410 k.p.k. jest normą adresowaną bezpośrednio do Sądu, bowiem nakazuje wydanie wyroku przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, co oznacza, że nie można dokonywać ocen wybiórczych, pomijając jakąkolwiek istotną dla wyrokowania okoliczność, jednak strona kwestionująca w apelacji trafność rozstrzygnięcia Sądu I instancji winna czynić to także przy uwzględnieniu całokształtu tychże okoliczności, a nie jedynie w oparciu o wybrane przez siebie fragmenty materiału dowodowego, jedynie te, które mają wspierać lansowane przez nią stanowisko.

Obrońca M. S. – o czym już wyżej – na poparcie stawianego zarzutu przedstawił jedynie wybrane przez siebie fragmenty wypowiedzi św. K. H. z rozprawy dnia 20 lutego 2012 r., abstrahując od tego, że podczas rozprawy Sąd I instancji ujawnił protokoły przesłuchania K. H. z postępowania przygotowawczego, w których mowa o dokładnych ilościach nie tylko amfetaminy będącej przedmiotem obrotu, ale również i o ilościach marihuany (łącznie co najmniej 8 kg) – k. 1354 tom VII, a świadek potwierdził ich treść, dodając, że z tego, co pamięta „było tego 5 kg i 3 kg” – k. 1887. Sąd I instancji dostrzegł rozbieżności w zeznaniach św. K. H. i św. A. W. w tej materii, nie uchylił się od ich oceny, dając wiarę zeznaniom św. K. H., przy jednoczesnym uznaniu, że św. A. W. dążył do umniejszenia swojej roli w opisywanych zdarzeniach i stanowisko swoje przekonująco umotywował. Ocena ta nie nasuwa żadnych zastrzeżeń. Obrońca oskarżonego M. S. także dostrzega omawiane rozbieżności w zeznaniach obu świadków, wywodząc, że z ich sprzecznych treści nie można wyprowadzać kategorycznych wniosków bez przeprowadzenia konfrontacji między świadkami. Okoliczności tej dotyczył także wniosek dowodowy oskarżonego M. S. złożony na etapie postępowania odwoławczego. Z art. 172 k.p.k. wynika, że istnieje możliwość przeprowadzenia konfrontacji między osobami przesłuchiwanymi w celu wyjaśnienia sprzeczności. Jasna treść tego przepisu nie nakłada na ograny prowadzące czynność przesłuchania takiego obowiązku, a stwarza jedynie taką możliwość. W realiach niniejszego

postępowania odstąpienie od tej czynności nie może być uznane za uchybienie. Obaj świadkowi zostali w obecności stron przesłuchani w toku rozprawy głównej, a występujące w ich zeznaniach sprzeczności zostały dostrzeżone i należycie ocenione w I instancji bez uprzedniego przeprowadzenia konfrontacji, co sprawia, że związany z nimi zarzut należało ocenić jako niezasadny.

Tak samo – jako nietrafny – należało uznać zarzut 2a apelacji obrońcy oskarżonego M. S..

W opisie czynu II zarzucanego M. S. (1) i w opisie tegoż czynu przypisanego zaskarżonym wyrokiem zostało zawarte stwierdzenie o jego popełnieniu poprzez działanie w zorganizowanej grupie przestępczej, a kwalifikacja prawna tego czynu objęła m.in. art. 65 § 1 k.k. Wobec tak postawionego zarzutu, tak jego opisu, jak i wskazanej w akcie oskarżenia kwalifikacji prawnej, Sąd I instancji był zobligowany do zbadania, czy zarzucone oskarżonemu działanie nastąpiło w warunkach wskazanych w art. 65 § 1 k.k., czy też takiego charakteru nie miało i to bez względu na to, że zarzut przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej w okresie, którego dotyczy zarzut II został objęty odrębnym postępowaniem toczącym się przeciwko oskarżonemu.

Zgodnie z art. 8 § 1 k.p.k. sąd karny samodzielnie rozstrzyga zagadnienia faktyczne i prawne, nie będąc przy tym związany (z wyjątkami wskazanymi w art. 8 § 2 k.p.k.) rozstrzygnięciami innego sądu lub organu. „Przepis art. 8 § 1 k.p.k. stanowi, że sąd karny rozstrzyga samodzielnie zarówno zagadnienia faktyczne, jak i prawne. Związanie sądu karnego poglądem prawnym innego sądu jest zatem wyjątkiem od tej zasady i może zostać wprowadzone jedynie przez przepis ustawy, którego nie wolno wyklądać w sposób rozszerzający jego zakres. Wynika stąd, że sąd rozpoznający daną sprawę ma - co do zasady - obowiązek rozstrzygać samodzielnie wszelkie zagadnienia prawne, a poglądy wyrażane w kwestiach wymagających rozstrzygnięcia mogą stanowić ważny materiał pomocniczy, którego sąd nie powinien pomijać, lecz nie może być nim związany” – postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 05 lutego 2003 r. w sprawie IV KKN 617/99.

Sąd I instancji – co wynika z obszernych rozważań temu poświęconych zawartych w uzasadnieniu wyroku – poczynił własne ustalenia faktyczne dotyczące istnienia zorganizowanej grupy przestępczej także w okresie poprzedzającym czasokres zarzutu I aktu oskarżenia, umiejscowił w jej strukturze także osobę oskarżonego M. S. i przypisując mu popełnienie czynu II aktu oskarżenia miał pełne podstawy do uznania, że czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a tym samym prawidłowo, bez obrazy tego przepisu zastosował art. 65 § 1 k.k.

Zasadnie podnosi obrońca w uzasadnieniu apelacji, przytaczając fragment uzasadnienia zaskarżonego wyroku (strona 4 i 5 apelacji), że motywacja Sądu Okręgowego w tym względzie w cytowanym fragmencie jest wadliwa. Nie do przyjęcia jest stanowisko polegające na motywowaniu stosowania art. 65 § 1 k.k. w oparciu o fakt oskarżenia M. S. w innym postępowaniu o popełnienie czynu z art. 258 § 1 i 2 k.k. obejmującego okres zarzutu II ze sprawy niniejszej i to bez względu na to czy postępowanie to zostało prawomocnie zakończone, czy też nie, a w przypadku jego zakończenia prawomocnym orzeczeniem bez względu na treść tegoż orzeczenia. Zgodnie z cytowanym wyżej przepisem art. 8 § 1 k.p.k. Sąd orzekający w niniejszej sprawie był zobowiązany do czynienia własnych ustaleń w granicach oskarżenia, w tym wypadku do tego, czy czynu zarzucanego w II akcie oskarżenia oskarżony dokonał działając w zorganizowanej grupie przestępczej, czy też podjęte przez niego działania z działalnością taką nie pozostawały w żadnym związku. Z powinności tych Sąd meriti się wywiązał, a wadliwa motywacja w przytoczonej w apelacji części uzasadnienia wyroku pozostaje bez wpływu na prawidłowość rozstrzygnięcia tego dotyczącego, albowiem z nie budzących wątpliwości ustaleń faktycznych wynika (zawartych także w uzasadnieniu wyroku), że w okresie wiosny 2007 r. istniała zorganizowana grupa przestępcza, w której strukturach był osadzony oskarżony M. S., a przypisany mu udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających nastąpił w związku z działalnością w tejże grupie. Obrońca oskarżonego M. S., stawiając zarzut 2a poprzestał na oparciu tego zarzutu jedynie na wadliwym fragmencie uzasadnienia wyroku, nie dostrzegając przy tym obszernego materiału dowodowego będącego podstawą prawidłowych ustaleń faktycznych w tym zakresie i nawet nie podjął próby podważenia ich oceny. W tym stanie rzeczy zarzut ten musiał zostać oceniony jako niezasadny.

Oba zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego A. Z. także nie mogą zostać podzielone.

Skarżący ten uważa, że na skutek obrazy art. 7 k.p.k. (złamanie zasady swobodnej oceny dowodów), Sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a który mógł mieć wpływ na treść wyroku poprzez uznanie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów mimo uzasadnionych wątpliwości wynikających z materiału dowodowego. Zarzuty te zostały postawione w sposób ogólny, zaś w uzasadnieniu tej apelacji, także dość ogólnego, wynika, że obrońca uważa za nieprawidłową ocenę zeznań św. J. W. tak co do rozpoznania oskarżonego, jak i opisu sposobu popełnienia czynu z art. 263 § 2 k.k., bazując przy tym na wyjaśnieniach oskarżonego, negującego swój udział w popełnieniu obu przestępstw. Argumentację tę należy uznać za polemikę z ocenami zawartymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, bowiem w istocie skarżący ten nie przedstawia żadnych konkretnych uchybień w ocenie tych dowodów, na których oparto orzeczenie o winie A. Z.. Odnosnie opisu wyglądu oskarżonego A. Z. przez św. J. W., to świadek ten podał, że poznał, że oskarżony jest chory na łuszczycę, bo miał jakoby opaloną twarz, jakby oparzoną – k. 1880, a w postępowaniu przygotowawczym podawał, że miał czerwoną twarz (k. 1321), określając także jej wygląd jako odmrożenie lub łuszczycę (k. 1342), nie mając przy tym wątpliwości, że osobą opisywaną przez niego jest właśnie oskarżony. Obrońca próbując podważyć te opisy powołuje się na wskazany przez oskarżonego fakt, jakoby w tym czasie nie chorował on jeszcze na łuszczycę. Tymczasem z dokumentacji medycznej, dostarczonej w znacznej części przez samego oskarżonego, wynika, że oskarżony na łuszczycę choruje od 7 roku życia (k. 1859), a w miesiącu grudniu 2008 r. podjął leczenie m.in. z powodu tego, że od roku nie nastąpiła remisja choroby (k. 1863). Powyższe dane o charakterze obiektywnym przeczą słowom oskarżonego i stanowisku jego obrońcy wyrażonemu w apelacji, a każą uznać ocenę zeznań św. J. W. dokonaną w I instancji za prawidłową, bowiem okres braku remisji choroby obejmujący 1 rok przed grudniem 2008 r. mieści się w okresie zarzutu IV (październik-listopad 2008 r.) i III (do późnej jesieni 2008 r.), a zatem nie można zasadnie twierdzić, że opis podawany przez św. J. W. przeczy stanowi zdrowia oskarżonego. Świadek ten pytany o możliwości obserwacji (pora wieczorowa w trakcie spotkań) podał, że podczas kontaktu z oskarżonym nie było tak ciemno, żeby nie było widać twarzy (k. 1884). W tym stanie rzeczy argumentacja skarżącego i tego dotycząca nie może skutecznie podważyć ocen i wniosków Sądu I instancji. To samo odnosi się do argumentów dotyczących okoliczności przekazania broni. Argumentacja ta stanowi w istocie odmienną ocenę dowodów bez wskazania konkretnych uchybień w toku rozumowania Sądu Okręgowego, w związku z czym nie może być skuteczna. Treść zeznań św. J. W. została przeanalizowana w I instancji, a ich ocena mieści się w ramach zakreślonych art. 7 k.p.k. Zasadnie podniósł Sąd meriti, że nic innego, jak sposób opisywania zdarzeń przez tego świadka przemawia za uznaniem jego zeznań za wiarygodne, bowiem z jednej strony nie umniejsza własnego udziału w tychże zdarzeniach, z drugiej nie można się dopatrywać chęci bezpodstawnego pomawiania oskarżonych o działania, w których nie brali udziału. Prawidłowa ocena zebranych dowodów dała więc pełne podstawy do tego, by przypisać A. Z. popełnienie obu zarzucanych mu przestępstw, a apelacja nie dostarczyła argumentów ku temu, by oceny te podważyć.

Reasumując: brak jest podstaw do uznania zarzutów obu apelacji za zasadne, w związku z czym ani wnioski o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie A. Z., ani wnioski o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania nie zasługiwały na uwzględnienie.

Prawidłowa jest ocena prawna zachowania obu oskarżonych. Działanie przez nich w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, mającej na celu popełnianie przestępstw zasadnie zostało zakwalifikowane jako czyny z art. 258 § 1 i 2 k.k. Posiadanie broni palnej przez A. Z. bez wymaganego zezwolenia prawidłowo zakwalifikowano jako występki z art. 263 § 2 k.k. Czynu tego A. Z. dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, co uzasadnia przyjęcie takiego działania w związku z art. 65 § 1 k.k. Nabycie przez M. S., celem dalszej dystrybucji wskazanej w opisie czynu II ilości środków odurzających wypełnia znamiona art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, bowiem stanowi uczestnictwo w obrocie tymi środkami. Stanowi także działanie podjęte w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, o czym obszernie mowa w niniejszym uzasadnieniu przy omawianiu apelacji obrońcy tego oskarżonego. Ilości środków odurzających będących przedmiotem obrotu zasadnie zostały ocenione przez Sąd I instancji jako znaczne. Trafnie przyjął ten Sąd, że oskarżony M. S. czynu tego dopuścił się w warunkach art. 64 § 1 k.k., choć motywacja tego dotycząca o tyle jest nieprawidłowa, że o działaniu przez tego oskarżonego w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w tym przepisie nie przemawia fakt, że uprzednio odpowiadał za przestępstwa przeciwko mieniu – jak ujęto to na stronie 75 uzasadnienia wyroku – o podobieństwie umyślnych przestępstw popełnionych przez tego oskarżonego świadczy to,

że czyn popełniony uprzednio (art. 208 d.k.k.) oraz obecnie przypisany zostały popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i z tego względu należy uznać je za umyślne przestępstwa podobne w rozumieniu art. 115 § 3 k.k. Nie każde przestępstwo przeciwko mieniu musi być popełnione właśnie w tym celu, lecz z istoty swojej popełniającemu przestępstwo z art. 208 d.k.k. musi towarzyszyć zamiar, cel osiągnięcia owej korzyści majątkowej i w omawianym przypadku działanie w tym celu świadczy o podobieństwie obu czynów. Opis czynu przypisanego M. S. jest prawidłowy i trafne jest przyjęcie działania oskarżonego w warunkach art. 64 § 1 k.k. mimo częściowo wadliwej motywacji tego tyczącej w uzasadnieniu wyroku.

Kary wymierzone obu oskarżonym nie są rażąco i niewspółmiernie surowe w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., brak zatem podstaw do ich łagodzenia. Sąd I instancji orzekając o karach miał na uwadze istotne okoliczności ważące na ich wysokościach, należycie miarkował ich wysokości, a kary łączne pozbawienia wolności orzekł przy zastosowaniu najkorzystniejszej zasady ich wymiaru – pełna absorpcja. Wysokość kary grzywny orzeczonej względem M. S. także nie może być uznana za rażąco i niewspółmiernie surową.

Jedyną korektą, jakiej należało dokonać w zaskarżonym wyroku była eliminacja personaliów osób wskazanych w zarzutach II i IV aktu oskarżenia. Umieszczenie tych personaliów w opisach czynów przypisanych oskarżonym byłoby możliwe jedynie wtedy, gdyby towarzyszyło mu ustalenie, że osoby te zostały prawomocnie skazane za opisane w tych czynach zachowania. Skoro ustaleń takich nie poczyniono personalia te należało wyeliminować z opisów tych czynów, pozostawiając sformułowania, że przypisanych im zachowań oskarżeni dopuścili się z ustalonymi osobami. Powyższe w żadnej mierze nie zmienia oceny zachowania obu oskarżonych i zakresu ich odpowiedzialności.

Sąd Apelacyjny nie znalazł powodów do zwolnienia oskarżonych z kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym.

O wysokości wynagrodzenia dla obrońców z urzędu orzeczono na mocy § 14. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 z późn. zm.), kwotę wynagrodzenia powiększono o 23% podatku od towarów i usług. Ponieważ przy wyliczeniu tego wynagrodzenia nastąpiła oczywista omyłka rachunkowa, sprostowano ją postanowieniem wydanym na podstawie art. 105 k.p.k.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny orzekł, jak w wyroku.